

mannen, emot skiftesstadgans enklaste föreskrifter, begått. Med skäl må ock kunna ifrågasättas, huruvida det kan vara med klokheten öfverensstämmande att berättiga ifrågavarande tjänstemän till dylika ersättningar; och utan att ens vilja göra den ringaste antydning derom, att sådana fel möjligen kunna afsigtligen begås, för erhållande af en lätt förvärfvad inkomst genom deras rättande, torde det dock, helst i en tid då klagan öfver minskade landtmäteriförrättningar blifvit allt mera allmän, få anses vara mindre välbetänkt, att bestämda föreskrifter saknas om skiftesförrättares skyldigheter uti ifrågavarande fall; och vågar jag derföre samt för att söka bereda jordegarna befrielse från dylika onödiga, men ofta rätt kännbara omkostnader, vördsammast föreslå:

att Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t i underdånighet göra framställning om sådant tillägg till Kongl. Maj:ts nådiga stadga om skiftesverket i riket af den 9 November 1866, att skiftesförrättare må vara skyldig, utan någon omkostnad för skiftesdelegarne, verkställa rättelse och ändring af sådana under förrättningen begångna fel, som uppenbarligen tillkommit af vårdslöshet eller misstag och som stå i strid mot skiftesstadgans tydliga föreskrifter.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1870.

H. Hægermarck.

N:o 233.

Af Herr O. P. Rylander: Om ändring i 19 och 22 §§ af Kongl. Förordningen den 17 Maj 1867 angående vilkoren för bränvins tillverkning.

Bränvinstillverkningen i riket, som inbringar Statsverket 8 à 10 millioner Riksdaler årligen, bör icke, mera än någon annan näring, ge-

nom olämpliga stadganden försvåras, utan att Staten deraf har den ringaste fördel. Enligt min tanke bör densamma tillgodokomma, minst lika mycket som de öfriga näringarne, den frihet och lättnad, som för deras bedrivande nu för tiden i allmänhet åsyftas.

Bland olägenheter i nu gällande författning om bränvins tillverkning, som äro till stort men för tillverkaren men utan gagn för Staten, är den: »Att bränvinstillverkaren skall vara skyldig betala skatten för tillverkningen i länets landtränterier».

Olägenheterna härutaf tillät jag mig utveckla uti en motion, N:o 70, vid sistlidna riksdag, och än flera kunde nu visserligen angifvas, men då, under nämnda riksdag, Bevillnings-Utskottet tillstyrkte den ändring, som jag nu åsyftar, och Andra Kammaren, med godkännande i öfrigt af Utskottets förslag, beslöt återremiss endast för nödig redaktionsförändring i detsamma samt slutligen nära hälften, eller 32 mot 36, af de i Första Kammaren afgifna rösterna voro för denna förändring, så torde nu ingen utförlig beskrifning å dessa olägenheter vara af nöden, utan mig tillåtas att hänvisa till ofvannämnda motion, Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 9 och de i Kamrarne öfver diskussionen härom förda protokoll, samt att här endast föreslå följande ändring i Kongl. Maj:ts nådiga Förordning angående vilkoren för bränvins tillverkning den 17 Maj 1867:

§ 19.

»Afgift för bränvinstillverkning erlägges i landtränteriet.

Tillverkare vare ock berättigad att från Kongl. postanstalt, som eger att befordra bref under öppen rekommendation, under sådan till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande direkte insända afgiften, åtföljd af uträkning öfver tillverkningsbeloppet.

§ 22.

Sista mom. Förrän qvitto å behörigen erlagd afgift, antingen från landskontoret eller från vederbörlig posttjensteman, blifvit inför brännerikontrollören företedt, må bränvinstillverkning ej utföras.

Stockholm den 29 Januari 1870.

O. P. Rylander.